

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 380/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária ROMŽA, s.r.o., Hrnčiarska 5, Košice, proti postupu a uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 2Tp/70/2024 zo 14. marca 2025 a proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8Tpo/17/2025 z 10. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 10. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením mestského súdu sp. zn. 2Tp/70/2024 zo 14. marca 2025 a postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 8Tpo/17/2025 z 10. apríla 2025. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenia mestského súdu a krajského súdu zrušil a aby prikázal krajskému súdu prepustiť sťažovateľa neodkladne z väzby na slobodu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je od 28. novembra 2024 väzobne [z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku] trestne stíhaný [pre prečin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1 a ods. 4 písm. c) Trestného zákona]. Sťažovateľ žiadosťou doručенou dozorujúcemu prokurátorovi 26. februára 2025 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu, ktorej dozorujúci prokurátor nevyhovel, a preto ju 4. marca 2025 predložil na rozhodnutie mestskému súdu. Následne dozorujúci prokurátor 10. marca 2025 mestskému súdu podal návrh na zmenu dôvodov väzby sťažovateľa s tým, že dôvody väzby sa u sťažovateľa majú vzťahovať aj na ďalšie skutky, pre ktoré bolo

sťažovateľovi vznesené obvinenie uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach ČVS: KRP-10/1-VYS-KE-2024 zo 4. marca 2025.

3. Mestský súd o sťažovateľovom návrhu na prepustenie z väzby na slobodu a o prokurátorovom návrhu na zmenu dôvodov väzby sťažovateľa rozhodol napadnutým uznesením zo 14. marca 2025 tak, že podľa § 76 ods. 11 a § 79 ods. 2 Trestného poriadku u sťažovateľa zmenil dôvody väzby tak, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku sa vzťahujú aj na skutky, pre ktoré bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach ČVS: KRP-10/1-VYS-KE-2024 zo 4. marca 2025 [právne kvalifikované ako prečin neoprávneného prechovávanía omamnej a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona a prečin neoprávneného prechovávanía omamnej a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 1 a 2 Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť na tam uvedenom skutkovom základe], podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby písomným sľubom zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil. Proti tomuto uzneseniu mestského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením z 10. apríla 2025 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že v rámci posudzovania existencie dôvodného podozrenia ako jednej z podmienok väzby sa konajúce súdy náležite nezaoberali zákonnosťou zabezpečených dôkazov, resp. nesprávne vyhodnotili zákonnosť zabezpečených dôkazov – podľa názoru sťažovateľa neboli splnené zákonné podmienky (spočívajúce v neodkladnosti veci) na nariadenie a vykonanie prehliadky osobného motorového vozidla používaného sťažovateľom bez predchádzajúceho príkazu sudcu pre prípravné konanie, ako ani zákonné podmienky na nariadenie a vykonanie domových prehliadok, resp. prehliadok iných priestorov, keďže podľa jeho názoru malo byť v predmetnej veci najprv vydané uznesenie o začatí trestného stíhania a až následne mal sudca pre prípravné konanie vydať príkazy na predmetné prehliadky, a teda nemal ich vydať už pred začatím trestného stíhania. Sťažovateľ taktiež namieta, že nie je daný dôvod tzv. útekovvej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ako ani dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením mestského súdu:

7. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému postupom a uzneseniu mestského súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

8. Vo vzťahu k označenému prvostupňovému väzobnému postupom a rozhodnutiu mestského súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – sťažnosťou. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd nadriadený. Sťažovateľ podal proti napadnutému postupom a uzneseniu mestského súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému postupom a uzneseniu mestského súdu, o ktorom bolo aj rozhodnuté.

9. Existencia opravného konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom prvostupňovom väzobnom postupe a rozhodnutí, keďže sťažnosť v danom prípade predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému postupom a uzneseniu mestského súdu, ktorý aj využil (porov. m. m. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu po zistení nedostatku právomoci v konaní pred ústavným súdom už nie je potrebné skúmať, či sú alebo nie sú splnené ďalšie procesné podmienky. Tomuto postupom totiž bráni zistený neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky spočívajúci v nedostatku právomoci ústavného súdu.

10. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom a uznesením mestského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením krajského súdu:

11. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie

sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

12. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

13. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05), s ktorým musí byť v súlade. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Pri posudzovaní otázky rešpektovania alebo porušenia zákona musí ústavný súd brať do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00, II. ÚS 466/2013).

14. Dohovor v čl. 5 priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43). Článok 5 ods. 4 dohovoru poskytuje osobe, ktorá bola pozbavená slobody, právo aktívne žiadať o súdnu kontrolu pozbavenia slobody (Mooren proti Nemecku [GC], bod 106). Prieskumné súdne konanie musí byť v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj s účelom čl. 5, ktorým je ochrana jedinca proti svojvôli (Koendjibiharie v. Holandsko, rozsudok z 25. 10. 1990, bod 27).

15. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, t. j. musí existovať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie

o vznesení obvinenia, a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a že sa obvinený trestného činu dopustil. Zároveň musí existovať (trvať) niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011).

16. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011). Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

17. Pri posúdení napadnutého uznesenia krajského súdu teda úlohou ústavného súdu nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu.

18. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému väzobnému uzneseniu mestského súdu. Pretože krajský súd sa v časti stotožnil s prvostupňovým väzobným uznesením mestského súdu, ústavný súd sa aj s týmto uznesením mestského súdu náležite oboznámil.

19. Krajský súd sa v napadnutom uznesení vo vzťahu k dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa stotožnil so závermi mestského súdu prezentovanými v napadnutom prvostupňovom väzobnom uznesení, v zmysle ktorého dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa pre ďalšie skutky je daná výsledkami domových prehliadok a prehliadok iných priestorov a pozemkov, ktorými boli zaistené veci, ktoré sú podľa výsledkov odborných analýz návykovými látkami (spôsobilými negatívne ovplyvniť psychiku človeka a jeho správanie), v množstve zakladajúcom trestnoprávnu zodpovednosť, ako aj celý rad ďalších vecí, ktoré sa zvyknú používať na delenie a balenie návykových látok, ich distribúciu a zneužívanie, na ktorých bola zistená okrem iného aj DNA

sťažovateľa. Podľa názoru krajského súdu tieto vecné stopy v spojení s výpoveďami svedkov v dostatočnej miere odôvodňujú podozrenie, že stíhanej trestnej činnosti sa pravdepodobne dopustil sťažovateľ na takej kvalitatívnej úrovni, ktorá v tomto štádiu trestného konania postačuje na rozhodnutie o väzbe. Krajský súd však zároveň mestskému súdu vytkol, že náležite nereagoval na argumentáciu sťažovateľa vo vzťahu k dôvodnosti trestného stíhania z pohľadu zákonnosti zabezpečených dôkazov, a preto krajský súd na túto argumentačnú líniu sťažovateľa reagoval v napadnutom druhostupňovom väzobnom uznesení.

20. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa spochybňujúcej zákonnosť prehliadky osobného motorového vozidla používaného sťažovateľom realizovanej 28. novembra 2024 krajský súd v napadnutom druhostupňovom väzobnom uznesení v podstatnom uviedol, že pokiaľ ide o posúdenie dôvodu neodkladnosti veci, je pravda, že v posudzovanom prípade išlo nepochybne o vopred pripravovanú policajnú akciu, o čom popri úradnom zázname pplk. Ing. [REDAKOVANÉ], veliteľa zásahovej skupiny, na ktorý poukázal aj sťažovateľ, svedčí aj to, že orgány činné v trestnom konaní si obstarali vopred príkaz na osobnú prehliadku sťažovateľa, ktorý bol vydaný 5. novembra 2024, ako aj príkazy na domové prehliadky, ktoré boli vydané 13. novembra 2024 a 22. novembra 2024 vo vzťahu k nehnuteľnosti v obci [REDAKOVANÉ], pričom orgány činné v trestnom konaní si nevyžiadali príkazy na prehliadky osobných motorových vozidiel Touareg a Fabia. Podľa názoru krajského súdu pri posúdení otázky, či bolo potrebné si vyžiadať aj príkazy na vozidlá, obdobne ako to bolo pri osobných a domových prehliadkach, je potrebné vychádzať z toho, ako vlastne bola naplánovaná policajná akcia, teda presnejšie, či bol zámer zadržať podozrivú osobu vo vozidle, pričom vtedy by sa logicky dalo predpokladať, že sa bude realizovať aj prehliadka toho vozidla, a v takomto prípade by sa žiadalo spoločne s ostatnými príkazmi zabezpečiť si príkazy aj na prehliadku vozidla, avšak v prípade, že nešlo o takýto zámer a taktický zámer bol vykonať ako prvé úkony domové prehliadky, tak potom nebol procesný dôvod vyžiadať si vopred príkazy na prehliadky motorových vozidiel. Krajský súd konštatoval, že mu neprináleží hodnotiť taktický postup vyšetrovateľa a operatívne nakladanie s informáciami. Je pravda, že policajti mali vedomosť o tom, že sťažovateľ používa predmetné vozidlo, avšak na druhej strane z operatívnej činnosti bolo preukázané, že sťažovateľ používal viacero vozidiel, ktorých nebol vlastníkom, jednotlivé vozidlá obmieňal, čo nepochybne sťažuje vopred vyžiadať príkaz na konkrétne vozidlo, pričom dokonca používal dve vozidlá zn. VW Touareg, obidve bielej farby, čo tiež zvyšovalo nebezpečenstvo zamenenia. Policajti majú procesnú samostatnosť a je na ňom, kedy a aké taktické postupy využije. V prospech verzie, že orgány činné v trestnom konaní nemali možnosť jednoznačne určiť, aké konkrétne vozidlo bude sťažovateľ používať v čase realizácie pripravovanej policajnej akcie, svedčí podľa názoru krajského súdu to, že podľa spisového materiálu až v priebehu realizovanej policajnej akcie daného dňa, t. j. 28. novembra 2024, bola zistená operatívna informácia v rámci informačno-technických prostriedkov, že sťažovateľ používa a vedie ako šofér motorové VW Touareg s ev. č. AA [REDAKOVANÉ], pričom to, že táto informácia bola získaná práve až v priebehu policajnej akcie, vyplýva jednak z návrhu prokurátora na udelenie dodatočného súhlasu a o túto skutočnosť oprel sudca pre prípravné konanie aj udelenie dodatočného súhlasu. Podľa krajského súdu logickou reakciou na túto operatívnu informáciu potom bolo zadržanie sťažovateľa pri vedení tohto vozidla, pričom na základe operatívnych informácií z predchádzajúceho obdobia vzniklo celkom dôvodné podozrenie, že v tomto vozidle by sa mohli nachádzať veci dôležité pre trestné stíhanie, čo odôvodnilo potrebu vykonania prehliadky daného

vozidla. Teda až získanie relevantnej informácie o tom, že sťažovateľ v priebehu realizácie naplánovanej policajnej akcie ide konkrétnym vozidlom, bolo tým okamihom, keď bolo možné určiť, na aké vozidlo by sa mal príkaz na prehliadku vzťahovať. Práve toto získanie informácie až v priebehu rozbehnutej policajnej akcie, na ktorú bolo potrebné ihneď reagovať, napĺňa podľa názoru krajského súdu podmienku neodkladnosti veci. Vychádzajúc z uvedeného, dospel krajský súd v napadnutom uznesení k záveru, že postup orgánov činných v trestnom konaní týkajúci sa vykonania prehliadky osobného motorového vozidla používaného sťažovateľom bez príkazu a až následného obstarávania dodatočného súhlasu sudcu pre prípravné konanie bol zákonný a dôkazy získané týmto dôkazným prostriedkom preukazujú skutočnosti, ktoré v spojení aj s ďalšími dôkazmi, hlavne znaleckými závermi nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a odôvodňuje podozrenie, že tento skutok mal pravdepodobne spáchať sťažovateľ.

21. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa spochybňujúcej zákonnosť domových prehliadok, resp. prehliadok iných priestorov krajský súd v napadnutom druhostupňovom väzobnom uznesení v podstatnom uviedol, že dôvod, pre ktorý sa prišlo k vykonaniu týchto zaistovacích úkonov, nebola obava z omeškania (ako to bolo v prípade prehliadky osobného motorového vozidla sťažovateľa), ale to, že operatívnou činnosťou preukazovaný skutkový stav neumožňoval začať trestné stíhanie v zmysle § 199 ods. 3 Trestného poriadku. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 47/2019 z 23 septembra 2019 (Rt 33/2019), na ktoré bolo poukazované aj v odôvodneniach jednotlivých návrhov a príkazov na vykonanie predmetných domových prehliadok a prehliadok iných priestorov. Z právnych viet tohto stanoviska vyplýva, že na rozdiel od postupov použitých vo fáze trestného konania „pred začatím trestného stíhania“, ktoré sa môžu týkať podozrenia zo spáchania skutku v minulosti alebo (aj) takého predpokladu do budúcnosti, uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 a 3 Trestného poriadku môže vyvolať účinky podľa § 199 ods. 5 Trestného poriadku len vtedy, ak sa vzťahuje na skutok, ktorý sa už stal (bol dokonán nastaním následku); to platí aj ak po dokonaní naďalej pretrváva páchanie trvácneho trestného činu udržiavaním protiprávneho stavu. V zmysle označeného stanoviska najvyššieho súdu ustanovenia o postupoch pred začatím trestného stíhania majú vo vzťahu k § 206 ods. 1 Trestného poriadku povahu osobitného ustanovenia v tom zmysle, že formuláciu „na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania“ je potrebné vyložiť extenzívne, teda tak, že podkladom na vznesenie obvinenia (a dôkazmi v trestnom konaní) môžu byť aj skutočnosti zistené postupmi pred začatím trestného stíhania ustanovenými Trestným poriadkom [týka sa to aj informácií, ktoré môžu byť použité ako dôkaz v trestnom konaní, zistených postupmi podľa zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov]. Zákonný postup „pred začatím trestného stíhania“ je teda aplikovateľný podľa úpravy jednotlivých osobitných ustanovení Trestného poriadku nielen s informačnou, ale aj procesnou, resp. dôkaznou relevanciou (18 prípadov upravených § 89 a § 155 Trestného poriadku). Z označeného stanoviska najvyššieho súdu tak vyplýva, že postup pred začatím trestného stíhania môže byť zameraný na objasňovanie a dokazovanie činu, ktorý sa už stal, pokiaľ zistené skutočnosti dosiaľ neumožňujú sformulovať skutok aspoň podľa kritérií § 199 ods. 3 Trestného poriadku – môže teda ísť aj o podozrenie z páchania trestnej činnosti určitého druhu; také podozrenie sa z povahy veci týka

aj ďalších čiastkových útokov už sčasti trestným stíhaním pokrytého pokračovacieho trestného činu. Nie je vylúčený ani predpoklad spáchania konkrétneho činu v budúcnosti, resp. zameranie rámcového podozrenia do budúcnosti. Retrospektívne ani *pro futuro* však nemôže ísť o výlučne preventívny, abstraktne odôvodnený postup, prípustný je len postup na základe konkrétnych informácií o trestnoprávne relevantných skutočnostiach alebo pre ne priamo iniciačných okolnostiach. Vychádzajúc z uvedených záverov najvyššieho súdu prezentovaných v označenom stanovisku najvyššieho súdu, ako aj vychádzajúc z predloženého spisového materiálu, krajský súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že trestné oznámenie svedka [REDAKOVANÉ], jeho výsluch, zrealizované odposluchy a výsledky operatívno-pátracej činnosti prinášali síce dôvodné podozrenia z páchania drogovej trestnej činnosti sťažovateľom, avšak nazhromaždené skutkové okolnosti nedovoľovali sformulovať skutok s retrospektívnym pohľadom, teda orgány činné v trestnom konaní nedisponovali dostatočne konkrétnymi skutočnosťami, ktoré by umožnili vyskladať skutok na takej úrovni, ako to vyžaduje § 199 ods. 3 Trestného poriadku, a preto bolo skutočne potrebné prikročiť k vykonávaniu zaisťovacích úkonov, aby došlo k reálnemu záchytu osôb a vecí, určitej návykovej látky s konkrétnym množstvom a koncentráciou, váhami, vreckami, drvičkami, mobilnými telefónmi a ďalšími vecami, ktoré sú obvykle späté s páchaním takéhoto druhu trestnej činnosti.

22. Vzhľadom na uvedené krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že argumentácia sťažovateľa nespochybnila zákonnosť sťažovateľom namietaných prehliadok, pričom nimi získané dôkazy poskytujú v tomto procesnom štádiu a v tomto konaní dostatočný dôkazový podklad na formuláciu dôvodnosti trestného stíhania proti sťažovateľovi. Podľa názoru krajského súdu pritom dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa posilňujú aj ďalšie vykonané dôkazy, na ktoré bolo poukázané aj v predloženej sťažnosti. Pokiaľ ide o svedeckú výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], krajský súd nevidel obsahové a ani logické protirečenie v tom, keď svedok najprv vypovedal, že nevie koľko pervitínu a za akú cenu [REDAKOVANÉ] mala kupovať od sťažovateľa, a na druhej strane popisoval odovzdávanie finančných prostriedkov a pervitínu, a teda tento svedok síce videl odovzdávanie obálok a peňazí, avšak celkom dôvodne len z toho, čo videl, nemôže povedať, o aké množstvo a za akú cenu došlo k predaju. Pokiaľ ide o svedka [REDAKOVANÉ] podľa názoru krajského súdu jeho výrok, že očakáva, že v jeho konaní sa na jeho výpoveď v tomto konaní prihliadne, môže svedčiť o jeho pozitívnej motivácii, ako to vykresľuje sťažovateľ, avšak aj nemusí. Podľa názoru krajského súdu v tomto štádiu konania a pre rozhodnutie o väzbe výpoveď svedka aj v spojení s ďalšími vykonanými dôkazmi dosahuje dostatočne vysoký stupeň pravdepodobnosti, že sťažovateľ je dôvodne podozrivý zo spáchania skutku. Krajský súd zároveň pripomenul, že ani výpoveď svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nemožno hodnotiť takým spôsobom, ako to vyžaduje zákon v prípade rozhodovania o vine na hlavnom pojednávaní.

23. Pokiaľ ide o opodstatnenosť dôvodu tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, resp. tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, krajský súd sa stotožnil so závermi mestského súdu, ktoré zároveň v napadnutom druhostupňovom väzobnom uznesení doplnil.

24. Danosť dôvodu tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku podľa názoru mestského súdu vyplýva zo skutočnosti, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1 a 4 písm. c) Trestného zákona, za ktorý mu hrozí trest vo výške osem až dvadsať rokov, pričom mestský súd

zároveň poukázal na to, že aktuálne sú proti sťažovateľovi na mestskom súde vedené ďalšie dve trestné konania, kde sťažovateľovi v každom z nich hrozí trest prevyšujúci desať rokov. V danom štádiu konania preto podľa názoru mestského súdu existuje dôvodná obava, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu by sťažovateľ ušiel alebo sa skrýval, aby sa vyhol trestnému stíhaniu. V tejto súvislosti krajský súd v napadnutom druhostupňovom väzobnom uznesení doplnil, že dôvodnosť obavy z úteku sťažovateľa nezakladajú len tieto dve už prebiehajúce trestné stíhania, ale tieto dve konania v spojení s predmetným trestným stíhaním, v ktorom sa aktuálne navyše rozširuje jeho obvinenie o ďalšie skutky drogového charakteru. Práve toto konanie je podľa názoru krajského súdu tou skutočnosťou, na základe ktorej sa postavenie sťažovateľa mení do tej miery, že všetky tieto tri stíhania, ktoré aktuálne proti nemu prebiehajú, spoločne predstavujú pre neho dostatočne silný tlak a veľmi silnú motiváciu k úteku, resp. skrývaniu sa, čo je dostatočne konkrétnou skutočnosťou odôvodňujúcou obavu útekovej väzby. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že po tom, čo sa začali trestné stíhania proti iným osobám pohybujúcim sa na drogovej scéne pre drogovú trestnú činnosť, sa sťažovateľ presunul so svojim pobytom do obce [REDAKOVANÉ] okresu Brezno.

25. Pokiaľ ide o dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, mestský súd v napadnutom prvostupňovom väzobnom uznesení uviedol, že zo súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ si mal najmenej od mesiaca august 2024 formou kúpy zadovážovať pervitín a tento následne ďalej predávať. Z doteraz zadováženého dôkazného materiálu je podľa názoru mestského súdu zrejmé, že sťažovateľ je dôvodne podozrivý z páchania úmyselnej tzv. „drogovej trestnej činnosti“, ktorá mala trvať nepretržite niekoľko mesiacov a ktorá mala priniesť sťažovateľovi finančný profit, ktorý bol zdrojom príjmu (iný zdroj svojho príjmu hodnoverne nepreukázal). Mestský súd poukázal aj na výšku zaistených finančných prostriedkov 7 920 eur, pričom konštatoval, že v tomto štádiu konania nie je vylúčené, že sťažovateľ tieto finančné prostriedky získal predajom metanfetamínu, pričom aj keď uviedol, že je šoférom vo firme [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ], nie je možné zistiť pôvod finančných prostriedkov. Podľa názoru mestského súdu obava z pokračovania v tejto špecifickej tzv. „drogovej“ trestnej činnosti je daná nielen osobou sťažovateľa, ale aj samotným charakterom tejto trestnej činnosti. Pri páchaní trestnej činnosti, z ktorej je sťažovateľ dôvodne podozrivý, prišiel do kontaktu s viacerými osobami a vytvoril si tak aj väzby s týmito ďalšími osobami, a preto hrozí naďalej dôvodná obava z pokračovania páchania tejto trestnej činnosti. Zároveň mestský súd poukázal na ďalšie trestné konania, kde je sťažovateľ trestne stíhaný za drogovú trestnú činnosť pre skutky, ktoré mal spáchať od júla 2015 až do marca 2016 a od decembra 2017 do júla 2018. Mestský súd poukázal aj na odpis z registra trestov sťažovateľa, z ktorého vyplýva, že bol opakovane odsúdený aj pre majetkovú trestnú činnosť, za ktorú mu bol aj uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, a teda ide o osobu so sklonom k opakovanému páchaniu trestnej činnosti. Podľa názoru mestského súdu vzhľadom na uvedené v tomto štádiu trestného konania trvá dôvodná obava, že sťažovateľ by mohol pokračovať v obchodovaní s návykovými látkami, a teda že by pokračoval v trestnej činnosti, z ktorej je dôvodne podozrivý a stíhaný. V tejto súvislosti krajský súd v napadnutom druhostupňovom väzobnom uznesení doplnil, že zaistené peňažné prostriedky vzhľadom na ich výšku, činnosť, z ktorej je sťažovateľ dôvodne podozrivý, a jeho zamestnanie logicky v tomto štádiu konania odôvodňujú podozrenie, že pravdepodobne pochádzajú zo stíhanej trestnej činnosti. To, že mestský súd konštatoval, že nie je možné zistiť ich pôvod, je podľa názoru krajského súdu

správny úsudok, čo inak povedané znamená, že nebol preukázaný ich legálny pôvod, a teda s poukazom na už uvedené okolnosti je dôvodné podozrenie, že sú výnosom z trestnej činnosti. Podľa krajského súdu vyhodnotenie ich pôvodu cez zásadu *in dubio pro reo* v tomto štádiu konania nie je vecne odôvodnené, keďže sa nerozhoduje o vine sťažovateľa, ale sa len posudzuje, či zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok bol spáchaný a sú dôvody na podozrenie, že ho spáchal sťažovateľ. Krajský súd zároveň uviedol, že konštatáciu, že nie je vylúčené, že dané prostriedky získal sťažovateľ predajom návykovej látky, rozhodne nie je možné vyhodnotiť ako nútenie sťažovateľa k výpovedi – sťažovateľ nemusí vypovedať k veci, pričom k určeniu pôvodu týchto peňazí mal sťažovateľ dostatočne veľký priestor na vyjadrenie v doteraz vykonanom konaní.

26. Po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s napadnutým prvostupňovým väzobným uznesením mestského súdu) ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľove námietky neboli v súhrne spôsobilé spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

A. K existencii dôvodného podozrenia:

27. Úvahy sťažovateľa o porušení jeho základných práv v dôsledku údajnej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu v súvislosti s hodnotením dôkaznej situácie týmto súdom (vrátane hodnotenia zákonnosti dôkazov) vníma ústavný súd ako tendenčné. Vo vzťahu k odôvodnenosti podozrenia pri vznesení obvinenia vo svojej judikatúre ústavný súd opakovane uviedol, že pri rozhodovaní o väzbe postačuje dostatočne preukázať podozrenie, že obvinený spáchal skutok, ktorým naplnil znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Dôvodné podozrenie teda predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu (Fox, Cambell a Hartley c. Veľká Británia z 30. 8. 1990). Naopak, v tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor na dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) práve dokazovaním, ako to vyplýva aj z komentovaného znenia dohovoru: „*Skutečnosti, které vyvolaly podezření, nemusejí být téhož stupně jako ty, které jsou nutné k odůvodnění odsouzení nebo byť jen ke vznesení obvinění [viz Murray proti Spojenému království, rozsudek velkého senátu, 28. 10. 1994, č. 14310/88, § 55, srov. též Khodorkovskiy proti Rusku, rozsudek, 31. 5. 2011, č. 5829/04, § 189]... skutečnosti, na nichž se podezření zakládá, však nemohou být stejné úrovně jako skutečnosti potřebné k odůvodnění odsouzení, nebo i k podání obžaloby, což je předmětem až další fáze trestního řízení [Krejčíř proti České republice, rozsudek, 26. 3. 2009, č. 39298/04 a č. 8723/05, § 75]“ (KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 514.). Samotné dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku rátajú s existenciou takéhoto dokazovania počas prípravného konania (m. m. IV. ÚS 383/04, IV. ÚS 217/2013, II. ÚS 341/2022).*

28. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom rozhodnutí (v spojení s napadnutým prvostupňovým väzobným uznesením mestského súdu) riadne odôvodnil existenciu materiálnych dôvodov väzby sťažovateľa, a to s prihliadnutím na okolnosť, že pri rozhodovaní o väzbe neposudzuje vinu obvineného (sťažovateľa), ale (okrem iného) zisťuje existenciu skutočností zakladajúcich dôvodné podozrenie, že obvinený (sťažovateľ) spáchal trestný čin, pre ktorý

je stíhaný, pričom hĺbkové hodnotenie dôkazov je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania (pozri napr. II. ÚS 259/2019, II. ÚS 112/2020, II. ÚS 341/2022). Súdu, ktorý rozhoduje o väzbe, teda neprináleží posudzovať jednotlivé dôkazy a vyhodnocovať ich spôsobom, ktorý je vyhradený výlučne súdu rozhodujúcemu v merite veci, t. j. o obžalobe. Inak povedané, samotné vykonávanie a hodnotenie dôkazov nie je predmetom rozhodovania o väzbe, pričom väzobnému súdu neprislúcha ani vysporiadať sa definitívnym spôsobom s vierohodnosťou a so zákonnosťou jednotlivých dôkazov.

29. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom druhostupňovom väzobnom uznesení na sťažovateľovu argumentáciu spochybňujúcu zákonnosť zabezpečených dôkazov reagoval, pričom sa ňou zaoberal v rozsahu primeranom na účely rozhodovania o väzbe sťažovateľa.

30. Nadväzujúc na už uvedené, ústavný súd poukazuje na to, že pri skúmaní postupov všeobecných súdov rozhodujúcich o zákonnosti väzby nie je jeho úlohou, aby posudzoval smer vedenia vyšetrovania alebo sa zaoberal vhodnosťou a opodstatnenosťou získavaných dôkazov, ktoré podľa názoru orgánov činných v trestnom konaní a následne aj všeobecných súdov sú významným prostriedkom na odôvodnenie ďalšieho trvania väzby sťažovateľa. Úloha ústavného súdu spočíva v zistení, či skutkové a právne závery všeobecných súdov obstoja z hľadiska dodržania záruk základného práva na osobnú slobodu.

31. Vzhľadom na uvedené ústavný súd posúdil predmetnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia ako odôvodnenie v medziach limitov ústavnej udržateľnosti pre toto štádium trestného konania, a preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

B. K dôvodom väzby:

32. Vo vzťahu k dôvodom väzby u sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s napadnutým prvostupňovým uznesením mestského súdu, s ktorým sa krajský súd stotožnil, pozn.) nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci krajským súdom s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že posudzovanie existencie väzobných dôvodov je vecou často obťažnou a subtílnou a všeobecné súdy musia striktné vychádzať zo zistených konkrétnych skutočností zakladajúcich jednotlivé väzobné dôvody. Výklad zákonných znakov „konkrétnych skutočností“ je predovšetkým vecou všeobecných súdov, ktoré pri dôkladnej znalosti skutkových okolností a dôkaznej situácie tej-ktorej veci musia (mali by) svedomito posúdiť (v ktoromkoľvek štádiu konania), či vzatie do väzby alebo jej ďalšie trvanie/predlžovanie je opatrením nevyhnutným na dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel ani pri vynaložení všetkého úsilia nemožno dosiahnuť inak. Príslušné úvahy súdu by mali byť vyvedené vždy z povahy konkrétnej a individuálnej veci vrátane osoby obvineného, jeho osobných pomerov, rozsahu potrebného dokazovania, z jeho náročnosti a pod. Do týchto úvah súdu sa ústavný súd cíti oprávnený zasiahnuť spravidla len vtedy, ak nie je rozhodnutie o väzbe podložené zákonným dôvodom buď vôbec, alebo ak tvrdené (a nedostatočne zistené) dôvody väzby sú v extrémnom rozpore s kautelami vyplývajúcimi z ústavného poriadku Slovenskej republiky, prípadne s medzinárodnými zmluvami, ktorými je v tomto Slovenská republika viazaná (m. m. I. ÚS 348/2016).

33. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení (v spojení s napadnutým prvostupňovým väzobným uznesením mestského súdu) uviedol, ktoré konkrétne skutočnosti podľa jeho názoru odôvodňujú dôvod väzby u sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľove námietky predostreté v ústavnej sťažnosti nespochybňujú záver krajského súdu o existencii dôvodu väzby u sťažovateľa. Krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov podporených vykonaným dokazovaním, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Možno tak konštatovať, že krajský súd dal (v spojení s napadnutým prvostupňovým väzobným uznesením mestského súdu) primeranú súdnu odpoveď na dôvody, pre ktoré je daná dôvodnosť väzby sťažovateľa („adequate judicial response“; Grauslys proti Litve z 10. 10. 2000, č. 36743/97).

34. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd vo vzťahu k dôvodu tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku u sťažovateľa pripomína, že aj v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) možno považovať závažnosť obvinenia a s tým spojenú závažnosť trestu, ktorý obvinenému hrozí, za dostatočný dôvod sám osebe len na obmedzenú dobu. Potom ho je štandardne možné považovať skôr len za jeden z argumentov na podporu tvrdenia, že väzba je odôvodnená nebezpečenstvom, že sťažovateľ ujde, ak by bol prepustený na slobodu (KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 515.). Inak povedané, ESLP pripúšťa, že závažnosť trestu, ktorému obvinený čelí, je relevantným aspektom pri hodnotení rizika, že ujde alebo že sa trestného činu dopustí znovu. Zároveň však opakovane upozorňuje na to, že závažnosť vznesených obvinení (a z toho plynúca závažnosť hroziaceho trestu) nemôže sama osebe slúžiť ako ospravedlnenie dlhotrvajúcej väzby, čo však (zatiaľ) nie je prípad sťažovateľa, ktorý je väzobne stíhaný od 28. novembra 2024, a teda v čase rozhodovania krajského súdu (t. j. 10. apríla 2025) bol vo väzbe približne 3 a pol mesiaca.

35. Riziko pokračovania v páchaní trestnej činnosti ako dôvodu preventívnej väzby bolo zo strany krajského súdu (v spojení s napadnutým prvostupňovým väzobným uznesením mestského súdu) hodnoverne zdôvodnené poukazom na konkrétne skutkové okolnosti veci (Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 12718/87, bod 40) vrátane tých, ktoré by mohli spochybniť existenciu podmienok „zákonosti“ pozbavenia osobnej slobody (Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Ústavný súd v tejto súvislosti zároveň poukazuje aj na svoju aktuálnu rozhodovaciu činnosť (III. ÚS 86/2023), podľa ktorej z pohľadu preventívneho účelu väzby nemožno vylúčiť ani také konanie obvineného, ktoré sa stotožňuje so skutkom, pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Inak povedané, i samotné okolnosti trestného činu popísané v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia, a tým individualizujúce prípad sťažovateľa, môžu odôvodniť obavu z pokračovania v trestnej činnosti, a tak viesť k ústavne konformnému obmedzeniu osobnej slobody.

36. Je zároveň potrebné pripomenúť, že jednotlivé dôvody väzby sú naviazané na „dôvodnú obavu“ (§ 71 ods. 1 Trestného poriadku), čo znamená, že nie je reálne sa domnievať, že v tejto súvislosti musí byť naplnená požiadavka istoty vo vzťahu k preukázaniu konkrétnych skutočností, s ktorými Trestný poriadok v tejto súvislosti počíta. V týchto prípadoch nemožno vyčkávať až do okamihu, keď bude isté, že obvinený už naplnil niektorý z väzobných dôvodov v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku, pretože v takom prípade by sa takému konaniu už nedokázalo zabrániť

[m. m. Ústavný súd Českej republiky I. ÚS 470/05 (104/2006 USn.), m. m. I. ÚS 65/2022]. Možno tak uzavrieť, že väzobné stíhanie sťažovateľa nebolo vo výsledku spochybnené.

37. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

38. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu